DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, 25 listopada 1950 | Nr 14 | Poz. 111—118

TREŚĆ:

111

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 września 1950 roku.

(Nr W. A. V-1/36).

w sprawie opłat w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt.

Nawiązując do instrukcji dla państwowych zakładów leczniczych zwierząt nr 2 z 4 lutego 1950 roku oraz pisma okólnego z dnia 30 maja br. Nr W.A. V-1/36, zarządza się, co następuje:

1. § 5 statutu z dnia 30 grudnia 1948 roku Nr W. L. 1-5/11 w sprawie godzin przyjęć, czasu pracy i opłat za leczenie zwierząt chorych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt i w terenie obsługi takich zakładów (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 6 z 1949 roku poz. 22) otrzymuje następujące brzmienie:

„Za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonane w lecznicy państwowej, przychodni dla zwierząt lub punkcie weterynaryjnym oraz w ich terenie obsługi dokonane w godzinach od 15-ej do 21-ej opłaty taryfowe stosuje się o 50% wyższe od pobieranych w godzinach urzędowych, a w godzinach od 21-ej do 8 rano oraz w dni świąteczne— o 100%".

2. Brzmienie § 8 tegoż statutu będzie następujące:

„Wysokość opłaty w złotych oblicza się przez zastosowanie do liczby punktów podanych w poszczególnych pozycjach taryfy następujących mnożników:

a) 40 — jeżeli koszty leczenia ponosi instytucja lub przedsiębiorstwo państwowe lub spółdzielcze albo jeżeli leczenie stosuje się dla urzędowego zwalczania choroby zaraźliwej.

b) 50 — we wszystkich innych przypadkach".

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

112

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 4 października 1950 r.

(Nr FZ. A. II-2/1/50)

wydane za zgodą Prezesa Rady Ministrów, w sprawie uznania za wygasłe niektórych umów dzierżawnych, lub praw użytkowania nieruchomości ziemskich, przejętych na podstawie ustawy z dn. 20 marca 1950 r.

Na mocy art. 3 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 20 marca 1950 r., o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 87), zarządza się, co następuje:

1. Należy uznać za wygasłe wszelkie umowy dzierżawne lub prawa użytkowania gruntów przejętych na mocy ustawy z dn. 20 marca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 87), z wyłączeniem przypadków, gdy dzierżawcą lub użytkownikiem wymienionych gruntów jest chłop bezrolny, małorolny, lub średniorolny, którego obszar władania, obejmujący grunty własne i dzierżawione lub użytkowane, nie przekracza rozmiaru średniorolnego gospodarstwa.

2. Gdy dzierżawcą lub użytkownikiem gruntów, o których mowa w ust. 1, jest osoba, dla której praca na roli nie stanowi zawodu i głównego źródła utrzymania, umowa dzierżawna ulega rozwiązaniu nawet wówczas, gdy obszar gospodarstwa nie przekracza rozmiaru gospodarstwa średniorolnego.

3. Nierolnikom, będącym pracownikami, dla których grunty dzierżawione lub użytkowane stanowiły działkę pracowniczą, należy pozostawić tę działkę o obszarze dostosowanym do miejscowych warunków, nie przekraczającym jednak obszaru 1 ha., na podstawie nowej umowy dzierżawnej.

4. Jeżeli dzierżawcą lub użytkownikiem wymienionych gruntów o obszarze przekraczającym rozmiar gospodarstwa średniorolnego jest chłop bezrolny, małorolny, lub średniorolny, który nie prowadzi na dzierżawionych względnie użytkowanych gruntach gospodarstwa typu kapitalistycznego, należy zawrzeć z nim nową umowę dzierżawną obejmującą grunty, których obszar łącznie

z gruntami własnymi, nie przekracza rozmiaru gospodarstwa średniorolnego.

5. Do decydowania o uznaniu za wygasłe umów dzierżawnych lub praw użytkowania oraz o zawarciu nowych umów dzierżawnych (vide ust. 1, 2, 3 i 4 niniejszego zarządzenia) upoważnia się Prezydia Powiatowych Rad Narodowych.

6. Rozwiązanie umów dzierżawnych (ust. 1 i 2) winno nastąpić w terminie po dokonaniu zasiewów jesiennych, nie później jednak niż 15 listopada, o ile dzierżawca był obowiązany do dokonania tych zasiewów. W przypadku gdy istnieje gwarancja zagospodarowania obiektu, a dzierżawca nie był zobowiązany w myśl umowy do dokonania zasiewów, należy rozwiązać umowę w terminie wcześniejszym.

7. Rozrachunek z ustępującym dzierżawcą przeprowadzą Prezydia Powiatowych Rad Narodowych — Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa przy udziale komisji przewidzianej w zarządzeniach z dn. 7. 6 i 19.9 1947 r., Nr FZ/3 -I-1/19/47, w sprawie wydzierżawienia nieruchomości poniżej 50, względnie 100 ha.

Dzierżawca winien oddać gospodarstwo (działkę) ściśle według stanu z dnia objęcia w posiadanie, z uwzględnieniem warunków umowy. Za ewentualnie brakujące składniki majątkowe dzierżawca winien być obciążony ich wartością, ustaloną według cen wolnorynkowych na dzień przeprowadzenia rozrachunku, o ile w tym przedmiocie warunki umowy nie decydują inaczej.

Zasiewy i uprawy oraz ziemiopłody znajdujące się na przejmowanym obiekcie, o ile dzierżawca nie jest obowiązany pozostawić ich bezpłatnie w myśl postanowień ustępu poprzedzającego, mogą być przejęte odpłatnie bądź w całości, bądź też w części niezbędnej do dalszego zagospodarowania.

O potrzebie przejęcia odpłatnie części lub całości ziemiopłodów decyduje Prezydium Powiatowej Rady Narodowej.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: w/z **L. Domański**

Prezes Rady Ministrów: (—) **J. Cyrankiewicz**

113

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 października 1950 r.

(Nr E. Org. II-13/3).

w sprawie przyjmowania do analiz próbek środków żywienia zwierząt przez stacje chemiczno-rolnicze Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa.

Niniejszym zarządzam, co następuje:

1) Stacje chemiczno-rolnicze Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa obowiązane są do wykonywania analiz, próbek środków żywienia zwierząt na zgłoszone zapotrzebowania wszelkich instytucji, przedsiębiorstw i osób fizycznych.

2) Za badanie środków żywienia zwierząt na wniosek instytucji, przedsiębiorstw i osób fizycznych Instytut uprawniony jest do pobierania ustalonych opłat.

3) Departament Produkcji Zwierzęcej Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych zobowiązuję do nadzoru nad wykonaniem przez Instytut obowiązków wynikających z ustępu I-go.

4) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia dzisiejszego.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

114

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 2 listopada 1950 roku.

Nr ME. E. I-2/90).

w sprawie akcji uświadamiającej konieczności oszczędności w zakresie paliw płynnych.

Szybki wzrost mechanizacji rolnictwa jak i ogólny wzrost motoryzacji kraju pociąga za sobą w konsekwencji wzrost zużycia paliw płynnych i smarów.

Przez racjonalną gospodarkę paliwową i smarniczą możemy w ich zużyciu osiągnąć korzyści ogólnokrajowe.

Mając na uwadze powyższe względy, Prezydium Rządu powzięło w dniu 6.IX. 1950 Monitor Polski z dnia 16.IX. 1950 Nr A — 98, poz. 1235) uchwałę w celu usprawnienia gospodarki paliwami płynnymi i smarami dla osiągnięcia maksymalnych oszczędności zużycia paliw płynnych i smarów.

Uchwała ta wyraźnie podkreśla na jakich odcinkach można, a tym samym winne być osiągnięte oszczędności w gospodarce paliwowej.

Na sektorze rolnictwa jednym z trzech najpoważniejszych konsumentów materiałów pędnych ciąży pod tym względem duża odpowiedzialność.

W związku z powyższym zarządzam natychmiastowe przeprowadzenie we wszystkich podległych mi jednostkach, aż do najniższego szczebla (gospodarstwa i zespoły rolne, spółdzielnie produkcyjne, warsztaty naprawcze T.O.R., stacje obsługi technicznej P.G.R. i P.O.M. Spółdzielcze Ośrodki Maszynowe) akcji uświadamiającej konieczności oszczędności w zakresie paliw płynnych.

Na odprawach w tym celu zwołanych, w których winny wziąć udział w pierwszym rzędzie kadry mechanizacji rolnictwa, wszyscy kierowcy samochodowi, kierownicy transportu, personel maszynierski jak i personel kierowniczy poszczególnych komórek gospodarczych należy omówić te wszystkie momenty, które w wyniku złej gospodarki prowadzą do marnotrawstwa materiałów pędnych, a postawione na właściwym poziomie przyniosą duże oszczędności. Należy zwrócić w tym wypadku uwagę na:

1. racjonalność ruchu transportowego tak osobowego jak i ciężarowego,
2. właściwy transport materiałów pędnych, ich magazynowanie i dystrybucję,
3. racjonalne i pełne wykorzystywanie mocy ciągników jak i ładowności samochodów,
4. lekceważenie nieszczelności przewodów paliwowych co powoduje przeciekanie paliw płynnych,
5. niewłaściwość mycia rąk czy też części paliwami płynnymi, i wiele innych.

We wszystkich warsztatach pracy, magazynach itp. należy umieścić widoczne hasła na temat oszczędności paliw i smarów.

Z przeprowadzonych odpraw winny być sporządzane protokóły, przechowywane w aktach poszczególnych jednostkach.

Zwracam jeszcze raz uwagę na ważność i charakter uchwały Prezydium Rządu z dnia 6 IX. 1950, a tym samym na obowiązki jakie ciążą pod tym względem na sektorze rolnictwa.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

115

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 2 listopada 1950 roku.

(Nr ME. E. I-2/90)

w sprawie właściwego szkolenia w gospodarce i oszczędnościach materiałów pędnych.

W celu usprawnienia gospodarki paliwami płynnymi i smarami dla osiągnięcia maksymalnych oszczędności zużycia paliw płynnych i smarów, Prezydium Rządu powzięło w dniu 6.IX.50 r. specjalną uchwałę w tej sprawie.

Uchwała ta wyraźnie podkreśla na jakich odcinkach można, a tym samym winne być osiągnięte oszczędności w gospodarce paliwowej.

Zwracam uwagę, iż rolnictwo nasze, postępujący szybko wzrost w naszej mechanizacji jest bardzo poważnym konsumentem paliw płynnych i smarów.

W sytuacji tej przez racjonalną i oszczędną gospodarkę materiałami pędnymi możemy osiągnąć korzyści ogólnokrajowe.

Postawienie tego zagadnienia na właściwym poziomie musimy traktować od podstaw naszej mechanizacji to jest od właściwego szkolenia kadr w tym kierunku.

W związku z powyższym zarządzam:

1. wszystkie licea mechaniki rolnej i szkoły praktyków specjalistów mechaniki rolnej, ośrodki szkolne T.O.R., spółdzielczości produkcyjnej, Centralna Szkoła Administracji Rolniczej — Dział Mechaniza-

cji, omówią na specjalnych godzinach uchwałę Prezydium Rządu z dnia 6.IX. 1950 r. (Monitor Polski z dnia 16.IX. 1950 r Nr A-98, poz. 1235) i jej znaczenie w naszej gospodarce narodowej,

2. w programach nauczania wyżej wymienionych szkół i ośrodków w przedmiocie „Technologia paliw i smarów i gospodarka nimi", położyć wyraźny akcent na racjonalną gospodarkę paliwami i możliwości oszczędności w gospodarce nimi (zbyteczne mycie rąk, części, specjalne naczynia do tankowania, transport itp.),

3. w programach nauczania wyżej wymienionych szkół i ośrodków przeznaczyć specjalne godziny na dokładne omówienie Układów Zbiorowych Pracy, Dział Premii, jakie osiąga premie personel mechanizacji rolnictwa za uzyskane oszczędności w gospodarce paliwowej.
Dla przeprowadzenia powyższego tak C.Z.P.G.R. jak i C.Z.P.O.M. roześlą egzemplarze swoich układów zbiorowych do liceów i szkół mechaniki rolnej oraz ośrodków T.O.R. wg zapotrzebowania Departamentu Szkolenia Kadr i C.Z.T.O.R.,

4. we wszystkich liceach i szkołach mechaniki rolnej, w liceach ogólnorolniczych, szkołach upraw polowych, ośrodkach szkolnych T.O.R., spółdzielczości rolniczej i w Centralnej Szkole Administracji Rolniczej w programie nauczania z organizacji i eksploatacji polowej wyraźnie zaakcentować jakie oszczędności osiągamy przez wykorzystanie w pracy właściwej mocy ciągnika, na właściwe agregatowanie sprzętu współpracującego, na prace dwuzmianowe, na właściwe planowanie prac rolnych ograniczając do minimum wszelkie dojazdy itp.,

5. w programach nauczania magazynierów wprowadzić specjalne wykłady o właściwej gospodarce materiałami pędnymi jakie z tego można osiągnąć oszczędności (transport, magazynowanie, dystrybucja itp.),

6. w programach nauczania dyrektorów zespołów, dyrektorów P.O.M., rządców i innych jednostek kierowniczych wprowadzić i zaakcentować zagadnienia gospodarki materiałami pędnymi i kontrolę nad ich zużyciem (normy, sprawozdawczość i jej analiza itp.),

7. Kadry już pracujące w terenie zostaną w okresie zimowym przeszkolone na parodniowych kurso-konferencjach na programach dostarczonych przez Ministerstwo, w oparciu o personel wykładowy własny względnie Okręgowych Zarządów (Ekspozytur), z T.O.R. i C.P.N.

8. Departament Szkolenia Kadr przy współpracy Biura Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa przeprowadzi do dnia 6.12.50 r. rewizją merytoryczną dotychczasowych programów nauczania z zakresu gospodarki paliwowej oraz opracuje w tymże terminie, w myśl uchwały Prezydium Rządu z dnia 6.IX. 1950 r. ramowy program wspomnianych w punkcie poprzednim kurso-konferencji.

Z wykonania pkt. 1 niniejszego zarządzenia winny być sporządzone protokóły i przechowywane w aktach danej jednostki szkoleniowej.

Powyższe zarządzenie rozprowadzić należy do wszystkich liceów i szkół mechaniki rolnej, liceów ogólnorolniczych, szkół upraw polowych, ośrodków szkolnych T.O.R., P.G.R., spółdzielczości produkcyjnej, do okręgów P.G.R., P.O.M., T.O.R.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

116

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 2 listopada 1950 roku.

(Nr ME. E. I-2/90).

w sprawie właściwego wykorzystania środków transportowych.

Uchwała Prezydium Rządu z dnia 6.IX. 1950 r. (Monitor Polski z dnia 16.IX. 1950 r. Nr A-98, poz. 1235) w sprawie usprawniania gospodarki paliwami płynnymi i smarami dla osiągnięcia maksymalnych oszczędności zużycia paliw płynnych i smarów ma doniosłe znaczenie w naszej gospodarce narodowej.

Jednym z odcinków naszej pracy, który przy właściwym podejściu do zagadnienia może przynieść duże oszczędności w gospodarce paliwowej jest transport.

Szybki wzrost mechanizacji rolnictwa pociąga za sobą szybką jego motoryzację. Rolnictwo już dziś rozporządza dużą ilością pojazdów mechanicznych, a ilość ta w planie 6-letnim wzrośnie bardzo poważnie.

Przez usprawnienie gospodarki transportowej możemy osiągnąć duże wyniki akcji oszczędności materiałów pędnych.

W związku z powyższym, pod rygorem ścisłego stosowania, zarządzam:

I. Samochody osobowe.

1. W ruchu samochodami osobowymi obowiązują bezwzględnie:
   a) Okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 19 z dnia 22.V. 1948 r. (Monitor Polski z 1948 r. Nr A-69, poz. 545),
   b) Okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 4 z dnia 30.1. 1950 r. (Monitor Polski Nr A-17, poz. 177),

z którymi winni być zapoznani wszyscy kierownicy władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych,

2. w związku z reorganizacją i rozbudową resortu rolnictwa od dnia mego zarządzenia z dnia 30.VI.1948 r. Nr Og. Org. E-10/52/48 wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji, w sprawie określenia promieni wyjazdów samochodów osobowych, winny wszystkie przedsiębiorstwa i instytucje sporządzić ponownie projekty promieni wyjazdów swoich samochodów osobowych począwszy od władz naczelnych aż do swych najniższych szczebli organizacyjnych i nadesłać mi te dane do dnia 3.XII. 1950 r.

3. Zwracam uwagę, że niedopuszczalne jest korzystanie z osobowych pojazdów mechanicznych w podróżach na dalekich odcinkach, jak również udzielanie delegacji do miejscowości, które mają dogodne połączenia kolejowe, PKS, względnie lotnicze. W takich wypadkach należy bezwzględnie wykorzystać publiczne środki lokomocji, a dopiero po przybyciu na miejsce docelowe posługiwać się, w razie konieczności samochodami miejscowymi,

4. przy wszelkich delegacjach służbowych samochodami osobowymi poza miejsce siedziby jednostki służbowej, jednak w promieniu jej działania, obowiązuje pełne obciążenie osobowe przewidziane dla danego samochodu. W tym celu należy komulować wszelkie delegacje służbowe samochodami osobowymi,

5. w stosunku do samochodów funkcyjnych (F), którymi w resorcie rolnictwa są jedynie samochody Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt stosują się całkowicie przepisy Okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr 4 z dnia 30.I 1950 r. (Monitor Polski Nr A-17, poz. 177), który o ile nie został podany tym zakładom do wiadomości i stosowania, winien to dokonać niezwłocznie Departament Weterynarii.

Zwracam uwagę, iż pod literą „F" nie mogą być w żadnym wypadku podciągnięte pojazdy mechaniczne przeznaczone do administracyjnej obsługi Okręgowych Dyrekcji P.Z.L.Z., w stosunku do których stosują się poprzednie punkty tego działu.

II. Pojazdy ciężarowe.

Pod pojęciem pojazdów ciężarowych należy rozumieć samochody ciężarowe i ciągniki transportowe z odpowiednią, dla każdego typu ciągnika, ilością przyczep.

1. W ruchu pojazdami ciężarowymi winna obowiązywać bezwzględnie zasada zaspokajania wyłącznie tylko służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych władz, urzędów, zakładów, instytucji i przedsiębiorstw samochodami tymi dysponującymi. Wyjątkowo tylko użycie tych pojazdów i to tylko samochodów ciężarowych może być dokonane na zaspokojenie innych potrzeb np. do odpłatnego przewozu pracowników do i z miejsca pracy co reguluje okólnik Nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28.I. 1950 r.,

2. w ruchu pojazdami ciężarowymi obowiązuje bezwzględnie:
   a) Okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 27 z dnia 13. VIII.1948 r., z którym winni być zapoznani wszyscy kierownicy władz, urzędów i instytucji podległych Ministerstwu Rolnictwa i Ref. Rol.,
   b) zarządzenie moje z dnia 11.X.1948 r. Nr Og. Os. I-10/52/48, z którym winni być również wszyscy zapoznani,

3. praca pojazdu ciężarowego winna być w każdym wypadku celowa i przy wykorzystaniu jego pełnej nośności. Jednostki służbowe powinny dbać o to by jak największa

ilość jazd pojazdów ciężarowych była wykorzystywana dla przewozów w obu kierunkach. Dyspozycje pojazdu ciężarowego do pracy nie gwarantujące wykorzystania jego pełnej nośności jest bezwzględnie wzbronione. Pełną nośność ciągnika należy rozumieć przy transporcie właściwą ilością przyczep obciążonych wg ich nośności jednostkowej,

4. zabronione jest używanie pojazdów ciężarowych na odległości i do celów takich, które mogą wykonać konie gospodarskie,

5. zabronione jest używanie samochodów ciężarowych wzamian samochodów osobowych do przewożenia pojedyńczych osób,

6. zabronione jest w ogóle używanie ciągników z przyczepami do przewozu osób,

7. dla celów transportowych na drogach publicznych mogą być użyte tylko te ciągniki, na które w danym roku są przyznawane etaty. Ciągniki te winny być bezwzględnie zarejestrowane do ruchu i wyposażone w dokumenty oraz w karty pracy przewidziane przepisami Ministerstwa Komunikacji,

8. zabronionym jest posługiwanie się tymczasowo jakimkolwiek ciągnikiem wzamian chwilowo nieczynnego ciągnika zarejestrowanego do transportu,

9. w celu uniknięcia zbytecznych i nieprzewidzianych przerzutów ciągników z prac rolnych do prac transportowych, co w wyniku powoduje zbyteczne przejazdy i zużycie materiałów pędnych, wszystkie jednostki gospodarcze winny, w ramach obowiązującego planowania transportu, sporządzać krótko-terminowe rozkłady prac transportu jednak na okres nie mniejszy jak 7-dniowy,

10. zaopatrzenie jednostek gospodarczych w materiały pędne winno być tak planowane, aby transport ten wykorzystywał pełną nośność pojazdu ciężarowego.

Zabronionym jest bezwzględnie dorywczy, w drobnych ilościach, transport materiałów pędnych,

11. Centralne Zarządy Przedsiębiorstw Rolnych winny w miarę możności uzgodnić z wszystkimi Centralami Handlowymi terminy dostaw zaopatrzeniowych i inwestycyjnych tak, aby dostawy te nie wypadały w okresach nasilonych prac rolnych,

12. ciągniki zarejestrowane do ruchu na drogach publicznych winny być bezwzględnie oznaczone w myśl przepisów Ministerstwa Komunikacji nazwą przedsiębiorstwa (instytucji) i nazwą podległej jednostki gospodarczej. Znakowania tego należy ściśle przestrzegać ze względu na konieczność kontroli.

III. Prawa jazdy.

1. Wszyscy kierowcy pojazdów mechanicznych (samochody osobowe, ciężarowe, ciągniki zarejestrowane do transportu) winni posiadać prawa jazdy odpowiednich kategorii ustalonych rozporządzeniem z dnia 15.IV.1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 27/48, poz. 186),

2. wszyscy kierowcy ciągnikowi ciągników rolniczych, pracujący już w terenie. jak i wszyscy ci, którzy po kursach T.O.R. i innych wchodzą do pracy muszą bezwzględnie zdać przed władzami administracji ogólnej egzamin na prawo jazdy kategorii III-b ustalony rozporządzeniem z dnia 15.IV. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 27/48, poz. 186).

W związku z powyższym Centralne Zarządy Przedsiębiorstw Rolnych wydadzą odpowiednie zarządzenia wykonawcze o których należy mnie powiadomić.

IV. Ogólne.

1. zabrania się zaopatrywania w materiały pędne wszelkich pojazdów mechanicznych nie będących w ruchu,

2. przypominam moje zarządzenie z dnia 16.XII.1948 r. Nr Og. Gosp. X-16-778/48 zabraniające:

a) kierowcom samochodowym oddawać innej osobie pojazd do prowadzenia,

b) dysponującemu samochodem żądać oddania pojazdu do prowadzenia.

Zarządzenie powyższe należy rozprowadzić do wszystkich jednostek gospodarczych.

Zarządzenie powyższe będzie kontrolowane przez Ministrestwo Rolnictwa i R. R., nie mniej jednak winno być kontrolowane przez wewnętrzne kontrole władz i urzędów naczelnych, a nie przestrzeganie powyższego zarządzenia spowoduje w stosunku do nieprzestrzegających wyciągnięcie jak najdalej idących konsekwencji.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

117

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 2 listopada 1950 r.

(Nr ME. E. III-1/378)

w sprawie przestrzegania norm zużycia paliwa i smarów.

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu z dnia 6.IX. 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski Nr A-98 z dnia 16.IX.1950 r. poz. 1235) zarządzam:

1. Silniki spalinowe wszystkich rodzajów (ciągnikowe, stałe, pomocnicze przy maszynach żniwnych, opryskiwaczach itp.) muszą być po naprawie kapitalnej sprawdzone na warsztacie pod względem zużycia paliwa.

2. Przy wydawaniu przez warsztat silnika po naprawie kapitalnej, do aktu zdawczo-odbiorczego winien być dołączony protokół z badania silnika na zużycie paliwa. Silniki nie posiadające protokołu badania zużycia paliwa, lub wykazujące podczas próby zużycia paliwa większe, niż przewidują ich normy ne mogą być wydane z naprawy i przyjęte przez użytkownika.

3. Wszystkie warsztaty naprawcze i stacje obsługi podległe Ministerstwu Rolnictwa i R. R. winny zwracać specjalną uwagę na właściwą regulację urządzeń systemu zasilania i smarowania. W wypadku nadmiernego zużycia paliwa, lub smaru, które nie da się usunąć przez regulację urządzeń należy bezwzględnie kierować silnik do naprawy do warsztatów silnikowych.

4. Wszelkie silniki spalinowe, które w czasie eksploatacji wykazują zużycie paliwa lub smaru większe, niż przewidują normy, muszą być natychmiast wycofane z ruchu i zgłoszone do przeglądu, niezależnie od normalnego cyklu przeglądów okresowych.

5. Warsztaty naprawcze i stacje obsługi w ciągu 3 dni od zgłoszenia silnika wykazującego nadmierne zużycie paliwa, lub smaru muszą włączyć go do swojego planu pracy i podać użytkownikowi termin wykonania regulacji lub naprawy.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje wszystkie podległe Ministerstwu Rolnictwa i R R. jednostki gospodarcze eksploatujące silniki spalinowe, oraz stacje obsługi i warsztaty naprawcze.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

118

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 listopada 1950 r.

(Nr E. Org. I-4/19)

w sprawie organizacji i zakresu działania organów normowania pracy w resorcie rolnictwa i reform rolnych.

Stosownie do § 25 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 119 z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy, zarządza się, co następuje:

§ 1. Główna Komisja Norm Pracy w Zarządzie Centralnym Ministerstwa działać będzie w składzie: przewodniczący, zastępca i 7 członków.

Funkcję komórki normowania pracy w Zarządzie Centralnym Ministerstwa spełniać będzie Wydział Norm w Departamencie Ekonomicznym.

W Departamencie Przebudowy Ustroju Rolnego tworzy się stanowisko technika normowania pracy w Wydziale Pomiarów.

W Departamencie Wodno-Melioracyjnym tworzy się komórkę normowania pracy jako referat w Wydziale Technicznym oraz przy Departamencie powołuje się Branżową Komisję Norm Pracy w składzie: przewodniczący, zastępca i 4 członków.

W Wydziałach Rolnictwa i Leśnictwa Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych w Oddziałach Wodno-Melioracyjnych funkcje techników normowania pracy pełnić będą pracownicy wyznaczeni przez kierowników Wydziałów. W rejonowych kierownictwach robót wodno-melioracyjnych funkcje techników normowania pracy pełnić

będą pracownicy wyznaczeni przez kierowników oddziałów wodno-melioracyjnych.

§ 2. W przedsiębiorstwach podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych powołuje się organy normowania pracy, a w szczególności:

1) **W przedsiębiorstwie Państwowe Gospodarstwa Rolne:**
a) W Centralnym Zarządzie P.G.R. — Branżową Komisję Norm Pracy w składzie: Przewodniczący, zastępca i 5 członków oraz Sekcję Normowania Pracy, która przejmie zakres normowania pracy sekcji pracy w dziale zatrudnienia i płac;
b) W każdym Okręgowym Zarządzie P.G.R. — stanowisko pracy w Sekcji Zatrudnienia i Płac;
c) w każdym zespole majątków P.G.R. — technika normowania pracy, którego czynności pełnić będzie pracownik wyznaczony przez Dyrektora Okręgowego Zarządu P.G.R.

2) **W Przedsiębiorstwie Techniczna Obsługa Rolnictwa:**
a) w Centralnym Zarządzie T.O.R. — Branżową Komisję Norm Pracy w składzie: przewodniczący, zastępca i 4 członków oraz komórkę normowania pracy jako sekcję normowania pracy w Dziale Zatrudnienia i Płac;
b) w każdym Okręgowym Zarządzie T.O.R. stanowisko pracy w Dziale Pracy i Płacy;
c) w Zakładach Produkcyjnych im. 15 Grudnia w Poznaniu, w Zakładzie Remontowo-Montażowym w Komprachcicach oraz w każdym warsztacie T.O.R. — technika normowania pracy, z tym, że w zakładach większych będą to stanowiska specjalne, a w mniejszych — funkcję tę w miarę możliwości pełnić będzie dodatkowo pracownik wyznaczony przez Dyrektora Okręgowego Zarządu T.O.R.

3) **W przedsiębiorstwie „Centralny Zarząd Państwowych Ośrodków Maszynowych:**
a) W Centralnym Zarządzie POM — Branżową Komisję Norm Pracy w składzie: przewodniczący, zastępca i 4 członków oraz stanowisko pracy w Dziale Zatrudnienia i Płac;
b) w każdej Ekspozyturze P.O.M. — technika normowania pracy, którego funkcję pełnić będzie dodatkowo pracownik wyznaczony przez Dyrektora Centralnego Zarządu P.O.M.;
c) w każdym Państwowym Ośrodku Maszynowym — technika normowania pracy, funkcję którego pełnić będzie dodatkowo pracownik wyznaczony przez Szefa Ekspozytury.

4) **W przedsiębiorstwie Centrala Nasienna:**
a) W Centrali — stanowisko normowania pracy, którego funkcję pełnić będzie pracownik wyznaczony przez Dyrektora przedsiębiorstwa;
b) w każdej czyszczalni — technika normowania pracy, którego funkcję pełnić będzie dodatkowo jeden z pracowników sekcji techniczno-handlowej, wyznaczony przez Dyrektora Przedsiębiorstwa.

5) **Organizacja i zakres działania organów normowania pracy w przedsiębiorstwie Centralne Biuro Projektów Budownictwa Wiejskiego i przedsiębiorstwie — Biuro Projektów Wodno-Melioracyjnych zostaną unormowane odrębnym zarządzeniem.**

§ 3. (W Państwowym Instytucie Weterynaryjnym) tworzy się stanowisko techników normowania pracy w zakładach produkcyjnych w Drwalewie, Gorzowie i Puławach.

Funkcje te pełnić będą dodatkowo pracownicy wyznaczeni przez Dyrektora P.I.W.

§ 4. Do pracy na stanowiskach Techników Normowania Pracy oraz w komórkach normowania pracy, wymienionych w § 1, powinni być powołani pracownicy, posiadający wykształcenie techniczne szkolne lub przyuczone, znajomość zasad obliczania norm pracy, zasad kalkulacji technicznej, systemu płac i zbiorowych układów pracy, dokładną orientację w przebiegu procesów technologicznych i w działaniu urządzeń produkcyjnych, wyrobienie społeczno-polityczne oraz poczucie odpowiedzialności i obiektywność w wydawaniu ocen.

§ 5. a) Do obowiązków Technika Normowania Pracy oraz do zakresu działania komórek normowania pracy, wymienionych w § 1 należy w szczególności:

1. wprowadzenie i przestrzeganie stosowania obowiązujących norm i stawek, zaszeregowanie robót, oraz sprawdzanie wykonanych norm wg zleceń (kart roboczych);
2. opracowanie norm pracy i zaszeregowanie prac, nie objętych normami przez przeprowadzenie chronometrażu i fotografii dnia roboczego oraz przekazywanie materiału właściwym władzom do zatwierdzenia;
3. ustalenie norm pracy i stawek dla robót jednostkowych i małoseryjnych w oparciu o elementy norm, o normy dla robót zbliżonych lub o materiały statystyczne;
4. kontrola istniejących norm pracy drogą chronometrażu i fotografii dnia roboczego, oraz opracowanie wniosków;
5. zaznajamianie się z nowymi procesami technologicznymi i analiza ich przebiegu od strony normowania pracy, oraz systematyczna obserwacja i analiza wykonywania norm;
6. pomoc w organizowaniu współzawodnictwa oraz pomoc robotnikom niewykonującym norm przez organizację szkolenia;
7. opracowanie planów objęcia nowych prac normami;
8. kontrola warunków pracy i obsady stanowisk roboczych, zgodnie z normami pracy;
9. współpraca przy zwalczaniu marnotrawstwa czasu roboczego przez uświadamianie załogi i przez wyjaśnienie analizy chronometrażu i fotografii dnia roboczego;
10. współpraca przy opracowywaniu wskaźników dla premiowania robotników, zgodnie z obowiązującym systemem płac;
11. udział w pracach zakładowych Komisji Pracy;
12. opracowywanie sprawozdań z wykonania norm pracy i analiz materiału statystycznego;
13. prowadzenie katalogu norm i stawek;
14. zaznajomienie się z literaturą, traktującą o normowaniu pracy,
15. instruowanie dozoru technicznego i załogi w sprawach normowania pracy, celem przestrzegania warunków pracy, które były podstawą przy opracowywaniu norm pracy;
16. analiza wydajności pracy i podawanie wyników do wiadomości robotników oraz analiza metod i organizacji pracy przodowników i racjonalizatorów, celem ich popularyzowania.

b) Do zakresu działania komórek normowania pracy w Okręgowych Zarządach Państwowych Gospodarstw Rolnych i Technicznej Obsługi Rolnictwa należy w szczególności:

1. kierowanie i kontrola pracy Techników Normowania Pracy w podległych przedsiębiorstwach (zakładach pracy);
2. kontrola i akceptowanie prawidłowości norm i stawek stosowanych w zakładach pracy;
3. opracowywanie zbiorczych sprawozdań z wykonania norm pracy i sporządzanie analizy materiałów sprawozdawczych;
4. prowadzenie bieżącego katalogu norm i stawek zaszeregowania robót;
5. popularyzowanie metod przodowników pracy;
6. organizowanie pomocy dla niewykonujących norm pracy — przez instruowanie i szkolenie;
7. opracowywanie planów objęcia nowych robót normowaniem pracy;
8. współpraca z Branżową Komisją Norm Pracy przy opracowaniu norm i elementów norm pracy.

c) Do zakresu działania komórek normowania pracy w Centralnych Zarządach i jednostkach im równorzędnych należy w szczególności:

1. wprowadzenie norm pracy dla wspólnych zawodów w podległych przedsiębiorstwach;
2. opracowywanie instrukcji w sprawie normowania prac specyficznych dla danej branży;
3. ustalenie kierunku pracy Techników Normowania Pracy i podległych komórek oraz kontrolowania działalności;
4. opracowywanie i analiza zbiorczych materiałów, nadesłanych przez podległe komórki normowania pracy, oraz sporządzanie analizy materiału sprawozdawczego dla władz nadrzędnych;
5. opracowywanie jednolitych druków dla normowania pracy dla tych działów pracy, dla których nie mogą być stosowane druki, opracowane przez Ministerstwo;
6. typowanie przedsiębiorstw, przy których ma być założony ośrodek technicznego normowania pracy i organizowanie tych ośrodków w myśl zleceń Ministerstwa;

7. opracowywanie programów szkolenia kadr Techników Normowania Pracy dla danej branży;
8. organizowanie szkolenia kadr Techników Normowania Pracy, zgodnie z ogólną polityką Ministerstwa;
9. dostarczenie i udostępnienie Branżowym Komisjom Norm Pracy materiałów sprawozdawczych i materiałów informujących do stosowania norm i możliwości objęcia dalszych robót normami pracy;
10. udział w pracach Branżowej Komisji Norm Pracy.

d) Do zakresu działania komórki normowania pracy w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych należy w szczególności:

1. kierowanie ogólną polityką normowania pracy w przedsiębiorstwach, nadzorowanych przez Ministerstwo;
2. Opracowywanie szczegółowych instrukcji z dziedziny normowania pracy;
3. wprowadzenie norm pracy dla zawodów wspólnych w podległych przedsiębiorstwach;
4. opracowywanie jednolitych druków dla normowania pracy;
5. ustalanie ilości i zasięgu działania Ośrodków Technicznego Normowania Pracy;
6. opracowywanie i analiza materiałów, nadesłanych przez komórki podległe oraz sporządzanie sprawozdań;
7. kontrola działalności podległych komórek normowania pracy;
8. kierowanie ogólną polityką szkolenia personelu normowania pracy po uzgodnieniu programu szkolenia z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego;
9. dostarczanie i udostępnienie Głównej Komisji Norm Pracy materiałów sprawozdawczych i informujących co do stosowanych norm pracy i możliwości objęcia dalszych zawodów (robót) normami pracy w poszczególnych branżach;
10. udział w pracach Głównej Komisji Norm Pracy.

e) Do zakresu działania Branżowych Komisji Norm Pracy należy:

1. opiniowanie instrukcji dotyczących normowania pracy w danej branży norm pracy, przedłożonych przez zakłady pracy, oraz norm opracowywanych przez branżowe podkomisje robocze, zaszeregowanie robót i norm obsady maszyn i urządzeń oraz norm obsługi stanowisk roboczych;
2. przedstawienie dyrektorowi centralnego zarządu przemysłu lub jednostki równorzędnej wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej instrukcjom, dotyczącym normowania pracy, oraz nowym (przepracowanym) zakładowym normom pracy, jak również w przedmiocie zmiany norm zakładowych, dotychczas obowiązujących;
3. występowanie do Głównej Komisji Norm Pracy z wnioskami w przedmiocie nowych norm pracy i zmiany norm dotychczas obowiązujących w danej branży;
4. inicjatywa w przedmiocie powoływania branżowych podkomisji roboczych dla opracowywania norm pracy;
5. kontrola i analiza wykonania norm pracy w zakresie całej branży;
6. rozstrzyganie w trybie uchwały K.E.R.M. z dnia 31 marca 1949 r. sporów, wynikłych na tle stosowania norm pracy;
7. kontrola działalności i instruowania Zakładowych Komisji Norm Pracy, działających na podstawie uchwały K.E.R.M. z dnia 31 marca 1949 r.

f) Do zakresu działania Głównej Komisji Norm Pracy przy Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych należy:

1. opracowywanie zasad normowania i organizacji pracy podległych Ministerstwu gałęzi gospodarki;
2. opracowywanie programów szkolenia metodologicznego oraz programów działalności wydawniczej w zakresie branżowego normowania pracy;
3. opracowywanie norm pracy wspólnych dla kilku branż z możliwością powoływania w tym celu podkomisji roboczych;
4. Opiniowanie:
   a) norm pracy i zmian w normach pracy, przedkładanych przez Branżowe Komisje Norm Pracy i własne podkomisje robocze, o ile normom (zmianom) ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w resorcie rolnictwa i reform rolnych;
   b) projektów zaszeregowania robót i norm obsady maszyn i urządzeń — o ile zaszeregowaniom tym i normom obsady ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w resorcie;
   c) szczegółowych instrukcji z dziedziny normowania pracy, opracowanych przez ministerialną komórkę normowania pracy;
5. przedstawienie Ministrowi wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej normom, lub zaszeregowaniom robót, oraz normom obsługi maszyn i urządzeń;
6. koordynowanie pracy Branżowych Komisji Norm Pracy i współpraca z innymi Głównymi Komisjami Norm Pracy.

§ 6. Branżowe Komisje Norm Pracy składają się z:

a) Przewodniczącego — powołanego przez naczelnego dyrektora właściwego centralnego zarządu lub jednostki równorzędnej;
b) Zastępcy Przewodniczącego i jednego członka Komisji — delegowanych przez zarząd główny właściwego związku zawodowego;
c) Trzech do czterech członków Komisji — powołanych przez naczelnego dyrektora centralnego zarządu lub jednostki równorzędnej spośród fachowców z dziedziny normowania pracy w danej branży.

§ 7. Główna Komisja Norm Pracy przy Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych składa się z:

1. Przewodniczącego powoływanego przez Ministra;
2. Zastępcy przewodniczącego i 1 członka Komisji — delegowanych przez Centralną Radę Z.Z.
3. 6 członków Komisji — powołanych przez Ministra spośród wybitnych fachowców z dziedziny normowania pracy.

§ 8. Przewodniczących, zastępców Przewodniczących oraz członków Branżowych i Głównej Komisji Norm Pracy powołuje się (deleguje) na okres 1 roku, mogą być jednak odwołani przed tym terminem przez organ, który ich powołał (delegował).

§ 9. Branżowa i Główna Komisja Norm Pracy wybierają spośród swych członków stałego sekretarza.

§ 10. 1. Stanowisko swe w sprawach należących do zakresu ich działania Branżowe i Główne Komisje Pracy wyrażają w formie uchwał.

2. Do ważności uchwały niezbędna jest obecność przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego oraz przynajmniej połowy członków danej Komisji.

3. Uchwały zapadają jednomyślnie.

4. W przypadku braku jednomyślności, Przewodniczący Komisji przedstawia projekty uchwały, aprobowane przez większość Komisji i zdanie odrębne do decyzji organowi powołującemu Przewodniczącego Komisji.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 219. Tel. 887-84.

Konto P.K.O. I-1888/416. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Cena 1.80 zł.

Druk WZG Oddz. 01, Warszawa, Tamka 3. 3500
Zam. 4613. 15 XI — 5.XII 50. B-133502